

Pintamalehti

N:549.

1/2
246Uutiskatsaus
30.3.1943 klo 6.

LOUHEN RATAPIHAA saksalaiset pormittavat voimakkaasti. Muurnen-rata on edelleenkin Neuvostoliiton tärkeimpiä henkireikiä nuuhun maailmaan.

EILEN ILLALLA Laamasen piisakat jälj.häir.Ojaseen b:n rauhaa.

LUKERSANTIKSI PUKEUTUNUT KARKULAINEN

... meilläkin päin peräänkuuluutettiin pari päivää sitten, joutui pohjalaisten lohkokalla nokakkain sotilaspastori Turusen kanssa ja saman tien kiikkiin. Ukkeli yritti selittää olevansa matkalla Tyrjän Rykmenttiin tuttavista tapaamaan. Tuttavuudet eivät pappiin tehonneet.

Pentti Kylänpää:

Nuori soturi.

Kun rykmenttimme muodostettiin sodan alussa ja rajaa kohti marssittihin taistohalussa, niin joukossamme asteli myös nuori sotamies. Lie hänelle marssi outoa. Minnekä viepi ties?

Hän kasvanut on Karjalassa isän kodissa, ei ole maailmaa kokenut, ei ollut sodissa. On hällä otsa selkeä ja katse viaton, hän isän, äidin toivo sekä tulevaisuus on.

On lapsuusaika loppunut ja Suomen armeijaan hän astunut on miesten lailla maata puoltamaan. Ja kaksi kuuta palvelut on sotaväessä, nyt isänmaataan puolustaa jo ase kädessä.

Ei suurta sotakokemusta eikä taitoa vaan reuhaneijan koulutusta aivan aitoa hän saanut on, nyt vanhempia seuraa halulla. On sota jälkeen pakkorauhan taasen alulla.

On ikä nuori miehellä, mut viimeiseks ei jää, vaan marssilla tai taistossa hän ensiks ennättää. Kun muut jo väsy matkalla ja taakkaa vähentää, hän reppuansa kantavi, tavoite matkanpää.

Kun komppania tulikasteen koki Tyrjässä, hän ensimmäisnä sotivi, ei ollut syrjässä. Hän taistellut on joukkueessa halki Kannaksen, on tuttu hänelle Lahdenpohja, motti Pihlaisten.

Ja voittomarssi Pietariin kun päättyi Ohjassa ja sota muuttui hiljaiseksi joka kohdassa, taas valppahasti vihollista poika vartioi tai työtä tekee iloisena, aina ahkeroi.

On sodan taakka harteillansa ollut ankarin, on päivä pitkä, työstä rikas nuoren sankarin. Elämän kovan koulussa on poika varttunut, on lapsuus jäänyt unholtaan, kokemus kertynyt.

Ei kohtaloaan valita, vaikerra nilloinkaan, ei pyri johtoasemaan, ei loistoon, kunniaan. Ei nitalleja rinnassa, työn merkit hällä vaan, pukunsa sota lainannut on niltei kokonaan.

Kun sodan nelske taukoo ja alkaa rauhan työ, kun kotipellot lainehtii, soturin sydän lyö taas ilosta, ja nuoruuden hän elää uudestaan. Ei aseveikot unhoeta voi häntä nilloinkaan.

(8.K:n asemieslehdestä.)